

~~KLÍMA, Lad. :~~ 9/63

KLÍMA, Lad. :
CHOLUPICKÝ DEN

Velmi milý příteli.

Pokračovat ve feuilletonistickém projednávání onoho pátera nebudu. Mělo to svůj čas; teď, když tak daleko doba minule, bylo by to křivou nepřirozeností. Nevadí: vaše charakteristika a Karamazovi zasluhují samostatného a seriosního traktování; s radostí promínete další a explikaci furismu; nešlechtněby bylo bušit dál do onoho deplovaného mrzaka, jehož dnešní prkenné trojčlenímá páveď snad v tom, že bylo několika soudnými lidmi ubožáku do hlavy nasazeno, že mužem takového významu, nesvědčím, jako když Imetrověmu hrbáčku namluví jeho kamarád, že každá žena je hned do něho zamilována; nevím, co vidí na něm ad ex. Chalupný, jehož věta bývá obsažnější a samostatnější než sdhodlouhé produkty toho pustého, typicky profesorského mozku. Rozmýšlel jsem se mezi tematy zcela novými a dokončení 'chalupnického dne' rozhodl cit povinnosti: dokončit načaté a ještě jiné důvody... Doufám že bude vás to místy zajímat, třeba jedná to stále protivně o mě. Je to kus s k u t e ů n é psychologie člověka; pět, šestmendatorum peeticorum, nečetné adaptace a přemístění, trochu kostýmování a několi^k duchu celku odpovídajících výplní mezer ve vzpomínkách nefalšují podstatu věci. Dichtung zčásti, Wahrheit je to celé.

Za čarovného odpoledne tedy spěchal jsem k místu slavného vjezdu v dobré náladě. Duši hřměl tehdy složený 'český pochod': neohus^{en}í, egosolistní, proti němuž, jak jsem jej jednou slyšel, je nejmohutnější hudba chrastěním chlapecké velikonoční řehtačky proti řvu lva; prátř hromá... a dal jsem se na jih od "Solá", delšího to údolí pustého a tajemného. Snad vlivem langoureuxního odpoledne hymnus brzy utichl a ustoupil mírnému smění....Mé vigilie počaly v něm dřímat a tak se stalo, že u lesička, jehož majitelem je Mr. Václav Bláha, napaden jsem byl čtyřmi mými čerty, jmenem: Důkladnost, Neomezenost, Uminěnost, 'Ještě a ještě dál.' Ihned poznal jsem, že vše je nad míru vážné. Jen čtvrt hodiny času a čtvrt hodiny cesty dělily mě

od doby a místa, kde a kdy bylo, jak rozkaz zněl, nutno slavit Introitus, a se starými ďábly na zádech nemohl jsem přece vkročit do nového aktonia. S celou silou zahájil jsem boj.

Nebudu se rozepisovati o něm, nerozuměl byste; lidstvo neví, co je dokladnost, že je se svým strašným bratrem 'Ještě a ještě dál' dítětem Neomezenosti, že oppositum Neomezenosti zove se hovadskost, že Uminěnost je jistě boží v člověku, podivně se ovšem třepetající: stet pro ratione voluntas.... Má devise krále králů: suprema naturae Voluntas /lex Mea/.

Když blížil jsem se k cíli: jistému skalnímu tesu, bylo vítězství téměř má; jen slabý oddíl nepřátelských kladl ještě odpor. Tu spatřím asi 150 kroků od lesa několik lidí, bahvíce na zemi tropicích..... na něco takového nebyl jsem připraven: dříve téměř nikdy neviděl jsem v místech těch člověka. Silná rozladěnost z toho vzniklá zavinila, že docházel jsem k útesu nezvítěziv dosud.

Dále jít bylo nemožno. I kráčet jsem pomalu zase nazpět asi 50 kroků a zase skoro ke skále a zase nazpět, stále prudce bojuje. Ale vědomí nepatřičnosti a směšnosti toho, spěch, lidé opodál; vše to činilo bojování má nervosním a špatným. Lidé nechali své práce a čuměli na mě; ta koncentrovanost mou příliš nezvýšila. Situace stávala se nesnesitelnou, myšlení chaosem z mlh.

A tu v zoufalém napjetí sil zvítězil jsem jistým zmetkovitým vítězstvím, spočívajícím hlavně v křečovitém namluvení si, že bylo zvítězno. Čelo měl jsem zpocené, všechny údy ducha se chvěly, ale břemeno přece jen spadlo mě ze zad.

Vir prudens byl by teď tato místa opustil a vrátil se k nim za pár hodiny, až duch zase ozdraví a lidé snad odejdou, ale rozkaz zněl, že vjezd musí být odbýván o 3. hodině a ta právě byla. Bez meškání zamířil jsem ke skále, stanul pod ní, mávl rukou.

Jak jsem Introitus dál slavil, nevěku. Přiliš přišerné zdálo by se vám, lidáčkám.

V této náladě a v těchto okolnostech dopadlo to co nejhorší. Bohové se chochtali a já sám kých o 1/4 hodiny posdělji na slavnost tu jsem myslil, dostal jsem z toho v jistém lomu mladě; 4 hezká jehňata, tři z nich šiji dosud, mravně a v báni boží a vakazují vás posdravovat.

Pět minut trval Introitus a jeho dozvuky... Po tu dobu chočil jsem ponejvíce, před skalou, teď po ní sem tam, sem tam. "Mladej pane-----me ----ba--" zaslechl jsem, kronikářsky věrně referuje, volat jedmu z žen. Páda páčila tak pod nohami, že počesve mě zuchelnatěly,.... Ocel synu, otevřenost mou. Keni to mýchancetě a sločin, jejichž vymán; je největší, "ošet le ridicule" povídá Rousseau, vymav se že největší tužbou jeho je dostávat od ženských na prdel; ocel...

Nejhorší věcí na vjezdůž tam bylo, že jeho existence byla problematická; že v nejistotě jsem byl, odbyl-li se vskutku, jsem-li již v 3., či dosud v 4. omileti. Trápilo mě to už pod skalou, ale namluviv si ve vřadně, u mě jen v nejvyšší nouzivenbuceně, všechny prapory sakazující lhostejnosti, že se vše zdařila, opustil jsem místo neslavné slavnosti.

Ale poté posedla mě nejistota ta plnou silou, co činit? Co jind.

ho, než pro všechno vjezí opakovat, abych věděl, kde vlastně jsem. .. I udělal jsem do pátého oktonia p o d r u h é skok, ale v takovém stavu byl můj duch, že i teď byl..... ????

Dopsav to, víšim, že je jich víc, vnitřní pravdě to ovšem pořád novadělí ale kdo nechce přijít na štir a vnějši, tomu radim, aby nepsal romány, zvláště fantastické ne.

Jsem v nejistotě, skočil-li jsem dobře slavil jsem vtrhnutipo třetí, po čtvrté, po páté. A tu dosáhl jsem konečně v tomto bodě uspokojení; stál jsem v páté své periodě; otam nebylo již pochybnosti.

Co dále? Ale dispozie měl jsem hned začít s novou praxí, na niž jsem se nesmírně těšil; strašně svádán je novost v člověku, který dlouho

a dlouho musil se jen přebírat starou a odpornou veteší, chodit stále v jednom smrtelně nučném kruhu. Ale během toho hrozného přemítání nahromadila se zde více pochybností, skrupulí, otázek, vyřadujících kategoricky a ihned vyřizení. Tak: ~~staven~~ slaven byl Introitus hned pod skalou, fakticky, či teprve po páté? Nevěští jeho pokračování, že celé oktonium nebude za nic stát? Ono "šmetkovité vítězství" nad posledním karachem bylo skutečné vítězství? A ještě něco. A ještě asi 2 věci. A tak jsem byl hned na počátku osmiletí přeci ^{nucen} jen¹ prát špinavé prádlo ~~umazávaná~~ mrtvého dřívějška, špatná ~~staven~~ auspiciu.

Nyní bojoval jsem s ďábly svými, s úsilím ne velikým, přesto nespěchaje a nejse okolnostmi ~~gymnast~~ prosován, brzo jsem jich pár odpravil. Pak šlo to vlekleji a stále hůř. Nezvyklá mě a náhlá únava, omrzlost a lhostejnost se mě zmocňovaly. Vigilie mě usnuly zas, a tak, dříve než odbyl jsem staré, osedlalo mě několik nových ďáblíků. Jen příklad, jak ta havěš vypadá: byla modrozelená vlnka, kterou jsem před 1/4 hodinou na jezírku viděl, a která jen matný a zapomenutý dojem ve mě vzbudila, o něco více modrá než zelená či naopak? Čil zde: vyvolat v sobě tak intenzivní vzpomínku onoho dojmu, aby otázka barevného odstínu byla jím už slastně rozhodnuta, ... nebo krak, který jsem hned při výstupu z vrat přes strouhu učinil ~~účinil~~ : byl, souběh jen dle počtu který jsem v nohách měl, 90 centimetrů či 100? Bůh a svědomí, polypovičím vědomím neuspokojený duch musí znát odpověď i na takovéto otázky. Bez energie, trapně ~~apokalyptický~~ a pislivě, s čerty svými stále zápole, došel jsem ve třičtvrtě na 4 k Chelupicům. Byl kategorický rozkaz, že půjdu tam dnes do hospody; méně přísny, že ještě před čtvrtou hodinou. Náleží k mým vlastnostem že jsem-li osedlán myšlením, jaké mě právě zaměstnávalo, neměním, leda v případě krajní nutnosti se vnitř svou situací, dokud nejsem vítězem. Ale tak abnormní byla tenkrát moje leasitude, že bez nutnosti, bez tělesné únavy, bez chuti k pití, jedině z omrzlosti nad dosavadním stavem zaničil jsem k hospodě ~~střed~~.

Vzteklivý nad touto vzpronevěrou v sobě, pitomý, nešťastný, se 7 as čerty na zádech, vstoupil jsem do ní, nepřetržitě při tom tupě, sběsile zápas.

2. akt.

Se sepsáním prvního nejsem spokojen. Příliš suché:, příliš málo čtenářů porozumitelné; a příliš špatné světlo na zářavý můj rozum vrhající, protože fakta bližší nevysvětlující. Ale toto poslední nestalo se zcela bezmyslné.

/ Další strana chybí - o příchodu do cholupické hospody. /

Zraky a myšlenky sem tam se třepotaly... rostomile hrála si kotátka kol hromady žita. Hrudní a zadní hemisféry nahé kurvy kulaté byly a močné jako koule obléhací artilérie... Úchvatně letěl vzduchem jako fotbalový míč, černý Ind, udeřený tlapou ohromného tygra, místo jeho na hřbetě koně dle zaujavšího a mé srdce jásalo při tom pohledu. A vyplula vzpomínka: as devítiletý byl jsem ve zvířinci. Odporný menažerista rýpal čeloznou tyčí do tygra, jenž strašně zuřil; ten orangutan se v hadrech ohcoval a já, když jsem strašně pobouřen a vteklupl odcházel, opakoval jsem si vícekrát vášnivým šepotem: 'nic si z toho nedělej, můj andílku zlatý, však přijde doba, kdy ti toho prašivce hodím na pospas.' Co jsem při slovech těch myslil? Pošli všichni analysovat tehdejší svou myšlenku, přicházím k nespornému výsledku: již tenkrát, třeba temně a neuvědomněně, nepochyboval jsem, že jsem všemohoucí, že jsem Bůh, že přítomný můj dusný sen nic neznamenal, že král zůstane králem, třeba se mu v noci zdá, že je přáčkem / tím přáčkem je ovšem po dobu tu ve s k u t e š n o s t i. / Ecco, z jakého dřeva musí to být pravý egoclista... Ale nevím, byl-li ten tygrí obraz v Chol. vakutku, nepřemýšlela-li jej tam snad fantasie má z jiného hostince: snad nebyl příčinou vzpomínky mé na zvířinec, nýbrž na opak, tato byla; to byla, jež během let ve mně vyvolala iluzi, že byl tam ten obraz, jež viděl jsem kdysi jinde. A pak hleděl jsem za rybník na stáj velkostatku, nemohou-li se v okénkách jeho rážové a mo

dré skvrnky... Před dvěma totiž lety ubíral jsem se v podvečer, jako každodenně širými, všesem nejvíce porostlými laďy poblíže Cholupic. V hlubokém zamyšlení hledím k zemi, náhle spatřím několik kroků před sebou 3 dámy, jakoby ze země se vynořivší. 2 byly velmi hezké; jedna z nich měla rážovou blázu, krásné výmě a kol dvaceti let; druhá sotva 30, modrou blázu a výmě nevím jaké. Třetí dáma bylo asi jedenáct let. Byla však ještě snad hezčí než ostatní a vyražela až omamné pohlavní výpary. Přešly těsně mimo mne, usmívajíc se milostně. V místech těch zpravidla liduprázdných, vidal jsem leda ovčata, prasata a jednoho nádeníka s neobyčejně zajímavou brigantskou tváří kol sedmé hodiny denně z fabriky do vesnice své se vracějícího, a teď řájechnou. Zanedlouho jsem se za nimi ohlédl. 2 mizely už trochu podivně brzo n na té holé rovině. Často pak myšlenky mé k nim zalétaly. Snad proto hlavně, že v pochybnostech jsem byl, naklížit nebyl-li to fantom. Ale to sotva... Skutečné fantomy, ach. Netice se, že kladu jejich meta fyzické výši na roveň tuto plesnivou realitu, nedignují mne, aby se mi ukázaly. Byla to asi choť nájemce nebo ředitele cholupického vel-kestatku se svou dceruškou a sestřičkou, o jejichž existenci jsem po-žději zvěděl.

A modré a rážové skvrny se v krajině nezjevovaly, až "magii vše- le, jež prostěrem sálá": Bř., naklinal jsem tyto kvítky, by vykvetly pod mým pohledem; ach, příliš studené to slunce. Nejslavnostnější spoč inula na vymřelé zemi vlhká záře teskného slunce, nejnarkotičtější zpá- valo ticho; nejmočněji vanul v těchto chvílích přírodou dech boha, nejnížeji teď nad zemí nakloněného a pod se slizami lásky náruč roz- pinajícího. Nehnutě hleděly na ostré své obrazy ve vodě velké stromy jako zakletí obři, rybník obstupující, jako sny mrtvých... Ano, neboť celá ta příroda není nic jiného, než posmrtné sny zemřelých lidí; ale lidský život jest jen zas posmrtným snem věcí těch, nebo čehosi jiného. vše jest jedno... Pravda: dost chomoutě klátilo se chvílemi po vymřelé zemi; husy na rybníce rušily "zrcadlení v hloubce posmrtných snů lid- ských

7
naněš šplhali otrhaní kluci; vrabci, dnes čert vi. před v jednom kusu
se rvoucí, vřískali jako hysterické paničky, pohánek jakýsi zpíval od
někud znovu a znovu: "Listečku zástavní" ale to vše byly jen mizerné
empirické zdánlivosti, "pouhé ideality": de facto byly klátící se
chemouty mrtvými obyvateli zakleté dědiny mocného čaroděje, noci k
ohni galvanisování; husy labutěmi jezera zakletého zámku, kluci gnomy
a koboldy zámecké zahrady; křik vrabců zněl tak podivně posvátně dunivě
jako z náitra chrámu; a pohánek učinil píseň svou pro vždy svatou.

A náhle stal jsem se magií vzpomínky, zdroje to snad a příči-
ny vši poesie a krásy, v jednom říjnovém odpoledni roku minulého, kdy
"Boží praxe" rozvíjela se po prvé z poupěte v květ, a kdy ještě slad-
ké sestřičky ubytovaly se v mé duši... a putoval jsem listopadem a pro-
sincem sebeobětí přes zimu "oddechů" do jara kruté disciplíny, kdy nepo-
chyboval jsem ani, že koncem června dosáhnu cíle cíle, za což jsem byl
o solsticiu grandiosně poražen... A vzpomínání zastavilo se na chvíli
u árjů, které jsem právě tenkrát v noci kouzly vyvolával, by se mnou
břímě očekávaného vítězství, na něž už i hymnu jsem si složil, nesly...
A přelétly do 1900, kdy v šumavském Eisenštejně, rovněž jsem o svatojén-
ských noci nymfy volal, kdy jsem ve skalách Falkenštejna jeskyni Mon-
tesinovu (D. Guix.) hledal, a fantom Bonaparteho ve fantomatické zřícenině
uprostřed pralesa... jak jsem tam co večer v Bärenlochu, nahý do sněhu
lehal - a na celé této mé pouti obléтали hlavu mou černí motýlové, při-
černých sladkých melodií, ouvertury k "Rajmondu", jméno skladatele nemo-
hu si teď připamatovat.

Nezdálo se mně dosud vysondovat, proč jedna z jejích pasáží
nepředstížitelně langourská, budí ve mně vždy, i tentokrát, tajemně
vzpomínku na grandiosní krajinu Hor. Engadinu, jihozápadně od zakletého
městečka Zernatu... Kráčel jsem tudíž za jasného, červenecového stárnou-
cího odpoledne po liduprázdné čílnici, pár set kroků nad Znanem. Nikdy
neviděl jsem sladší pusto, slavnější mrtvo, zářnější klid. Náladu poč-
bné jako dnes. Slunce již pokleslé, ohlad výšin, průzračný, nehnutý vzduch,

jaký bývá v Čechách jen na podzim, smrtelně strnulé hory v rubáši na strnulém azuru... vše to dávalo kraji náladu jesenní... tenkrát to bylo, když viděl jsem onu lady se safirem; třikrát za odpoledne předhoniv náhodou její kočár. Aničliček, ale při tom hrál, ale zároveň tak roztomilý jak každá vesnická Madlenka; říci jí: Pojď si hrát na honěnou, byla by radostně poskočila s výkřikem Jo, jo, jo. Velké skvoucí čelo-slunce; zlatově se třpytící vlasy - sluneční koruna; oči - předpolední zářijová obloha a čistší, zářnější nad řechový safir. Štíhlá, ale plně vyvinutá nádeřka a mandička mistrně napínala to čisté serafinčátko přes ni sukénky, když jednou v kočáře stála, svou dětskou ručičkou jak tenkrát modou bylo, ale čert ví, proč v té pustině... provázek jí pán s anglicky skopčím obličejem; volal jí "Nela" ale černý mrak obestíral ji: předurčen k nějakému obyčejnému špinavému osudu, nejspíše k věčné souloži s hnusnou ropuchou a vrhání zmetků, ji nedůstojných... Ó, divenko. Lépe by bylo pro tebe bývalo, kdyby tenkrát v Engadině azurná duše tvá byla vylétla, modrý ptáček, z rážové klece křehkého tvého masíčka. Ještě dražší kámen jsi měla než ten safir, hvězdičko, diamanty. Taková lady je vůbec užitečný pták; "v zimě oškubáme" Tvoje bílé peří" a ty nám dáš taky pečení k večeři, hola hoj, hoj, hoj, haj, haj, haj". Taky jste zpívali tuto ultrahovačskou písničku z čítanky? Zvláštní, že já, imoralista, comme il faut vyměním si ihned totálně roli s vysoce morálním lidstvem, kde jedná se o zvířata: "Kesetkal jsem se dosud s člověkem, který by in puncto v poměru ke zvířatům nebyl ultrahovač... ale nemyslete prosím, že tou pečeť myslím ukojení "svých choutek" na teplé dosud mršince "Nellině". To já nejsem nekrofil, leda málo. Myslí to doslovně. Takhle tvá krkovička Nellinko, s karfiolovou a petrželovou omáčkou, byla by výborná, nebo tvé smažené vemínko nebo uterus na divoko nebo chodidla v rosolu, nebo uzená přelka s kyselým zelím a knedlíky. Jaké to delikatesy, nebo tvá tvářinka celá v troubě upečená. Jaká to pastva pro jazyk a zrak. Jaký dojem činily by asi mé cukrlátka, tvé oční dálky. Ó hrozná. "Désormais tu n'as plus, o matiere vivante: Baudelaire- Ó, možno-li to, jaká třikrát oxakre

vaná pekelná síla to jest, jež mohla by tě uvést v tento stav. Tvůj tenký, klasický nosík by myslím jen málo ztloustl a se zdeformoval; zato tvůj horní ržový rtík svinul by se v kornoutek jako listechnoucí centifolie a pukl by právě až k nosu. Kdyby tak Meloušku, chrupal mezi zuby jako pečené prasečí ucho, to nazval bych nekonvenčním libáním. Ó, co okvizičních požitků člověk v životě nepozná, svou imptnostní. Pryč je to, i jiné- co zahozených šancí. Nad mládí mrtvolou tu stojím v zadumání, jak Zlata nad svlečenou svou černou košili, kterou do propasti padajíc, strašně zasrala a v prapor habsburaké monarchie proměnila... Či mohl bych to ještě napravit? Je pozdě již. "Ale okna svá bez bázně otevírám vyšším": Bř. Děťátko mé ~~milované~~ milostné ve věčnosti neujdeš mým drápům, neujdeš. Mnohokrát chrupat budou tvé pečené rtíky mezi mými zuby, tvé a triliony jiných a triliony věcí trilionkrát ještě krásnějších, očekávají nedočkavě pána všeho. Strpení, blázinkové, vždyť přijdu pro vás všechny. Strpení držící duše, vždyť ti nic neuteče, vždyť věčnost není dřevá kapes, aby se z ní něco stratilo a vždyť všechno tohle dnešní kdysi jsi chtěla, vyvolila, sama si nadrobila - ker, co bys nežrala?- vždyť vše to jen Zář, tvá vlastní Zář... a jako náhlý vítr v lese, tak zašuměla v duše temná, hedvábná melodie písničky nad uspaným pietrem:

V žití tě věčném nic, nic nemine,
Boží tvá vůle chce bezmezně vše,
Každý Tvůj čin po cestě jediné
v jediný nejvyšší cíl vede tě.

A smrt je jen zlatý schod
v dýmavou Ti ~~rukou~~ nebes řiš,
odkud vojám bezmezným
hvězdných světů povelíš.

A později:

Královna nebes, láska Nadskvělá,
bez soka vládne všim, všeliká strast

Žďář je svým jasnem přílišným stannělá.

Vesplá zas, když zatouží zpět ve svou vlast.

Heros vznešený, tiše sní.

Však tobě již brzo se rozední.

Sná přišery táhnou již poslední,

již svítá, již svítí Ti Den všech dní.

A fantasie odlétla k děvám ještě lepším, než je Nella: k Ziatě, Porciu, Arze... Ó, Vy zbožňovaná, křehká, něžná, krvi cizí i svou zcela oděná tělička, vy nyní perversně étherné stíny, jež po hrůzně fantastickém heroickém vraždění a bolestiplném životě tam v záři věčné sami zář, chvíte se ve smrtelné slasti božského intueování Světa: své jediné magické vzpomínky: není vám dosud slast ta nesnesitelná? Netoužíte už zas po malém, drobných radostech a bolestech plném životě ženském? Po džbáněch vína lizání si navzájem kundy a řiti, jemných a citlivých jako vnitřní stěna očního víčka konvaliemi vonících? Po švizech metlou a sezení na tyči mezi nohama prostrčené, až do omdlení, po okávech zápěstíčka vaše do krve tlačících ale stříbrně lesklých a stříbrně zvonících? Znám já vás, vím i že děláte už v nebi ostudu, vždyť dokud A zůstane A, zůstaneš ty na příklad Ziato totéž, co skandál. Dostanete co nevidět consilium abundi. Odejděte raději čestně, dobrovolně. Žijte zas na zemi, třeba společně se mnou. Ó, zjevte se mně teď v tuto mystickou hodinu, v tomto hrobovém, šerém, posvátném lokále. Položte mně, všechny tři najednou, zezadu ručinky své na ramena, nuže, čekám na to ze zavřenýma očima, ale, oh, a stále hlubší bylo snění a rozkošnější, a stále méně kladivovými údery vaše ode mne neodlučitelnými kažené... a v duši jako by se počalo uhnízďovat něco jí neznámého, tak sladkého "Klid" se tomu říká?... A náhle, jak by nastalo kouzelné střetnutí v duši na okamžik - a ulehl kalný vir. Blažený vládně mír v kouzelný květ změnil se svět, jak povídá Ziato. "Kouzelný květ kouzelný sen, šeredný sen? Ne: šeredně kouzelný sen. Tak tomu chce ludibriosita světa. A slyšel jsem slova, jež z vytápěné pece volala Arga na Porciu a Ziatu, jimž právě se sladkým skřipotem a vrzáním chvílemi

i pronikavým zapísknutím, morek jako jehlice prorývajícími, přefezával
 pilou snědá kolínka, Fabio, profesor morálky "Sen to je, sestry, ó, vězte,
 jen sen, příšerný sen, v podzimní jeskyni sen, vysoko nad námi hřmí den,
 dusivý den, o žalářním pavouku sen, že orkán jsme éterný, vzpomeňme jen".
 A dále zpívá bohyně, lidské tělo vzavši, aby mohla sviňařit, že jakmile
 člověk vskutku prohlédne, že život je sen, zmizí rázem všechna hrozivost
 a vážnost jeho a jeho hory nejdrtivější stojí tu zahanbeně demaskovány
 v mračné hrady. Již jen tupě narkoticky, monotonně a bezúčelně plouští
 se fantomatický průvod podránních podráných snů, tak jako dlouhá echa
 posledního výkřiku zemřevšího, tak jako podráné zblžené mráčky po vymřel
 bouři. Popukal strašný olověný strop od věků zemi kol dokola vše dusiv
 svírající a prorvou mraků "slunce - hle - zlatý nám shazuje k nebesům
 most - ó, moonější nebe než země jest přitažlivost."
 Právě když Argeska slova tato vyřkla, jakoby naschvál, a na výsměch za-
 znělo z pece "buck": to sladká bohyně, jež sante peče umírala, padla do-
 konávajíc nahým tělíčkem na rozpálenou půdu; a já zas, právě když verš
 ten hrozný celý jsem si opakoval, spatřím u rohu řečeného chléva dámský
 oděv skutečný. Červený a zelený jako sama krev a křiklavý chlorofyl
 a sličný velice velmi. V Cholupicích, asi 30 čísel čítajících. Kmitl se
 jen a zmizel za rohem, ale buck. svalil jsem se jako prase ze světa zří-
 stříbrných do světa chlorofylu a krve. Barevné skvrnky zaplašily hned
 Arginku a porciu a Ziatu, die Erde hatte nich wieder - a Mist; právě ješ
 mystik, stal jsem se Mistvieh. Neboť nové sny, které hned tu zase byly,
 nebyly už spirituálně, či řeči dobytka mluveno perverzně kanibalistní,
 hyenistní, sadistní atd., nýbrž točily se kol duchaprázdného ordinárního
 koitu. Představoval jsem si totiž, jak mrám se svými třema vilami
 z vřesoviště bliské lipině, se všemi současně a sice takto: ony leží
 vedle sebe, já asi po patnácti tazích přestěhuju se z maminky do dočeru-
 ůky, zas asi deset dloubnutí a vjedu z neteře do tetičky a zas do její
 sestřičky, atd., přendá se takto stále panenský pel z jednoho rudého
 květu do druhého. Sen tento zdál se mi mně být dobře a ne příliš těžce
 realizovatelný. I počal jsem hned kouti střízlivý plány, jak to šikovně

navléci...ale anfin,vždyť dočnos není vyloučeno,že to byly tenkrát v podvečer jen vřesové nymfy,ba že i zeleně rudý oděv u ohléva byl přízrakem.

A dále plynuly sny,a třeba teď přízemní,byly ještě sladší než dřív;neboť pivo počínalo šířiti slávu svou i na mou duši. Plynuly, plynuly a sluneční záře na stromech skalněla a ve stařecké imbecilitě mimikrálně sežloutla a rudla jako listy,na nichž ležela; naposledyxz zadíval se báh dlouhým pohledem na zemi a hotovil se k odletu; "lístičku zástavní,jen mně nepropadni" zaznělo mysticky ještě jednou naposledy.

Zatřásl jsem se zimou. Hrome. Až se tu budu za chvíli stále chvět jako jako osika,špatně bude se to s čerty bojovat. Pohlédnu na hodiny: čtvrt na šest. Nejvyšší čas.Fuj,jaká to nečistá,nelidská robota mne to čeká: vykuchat 7 odporných ďáblů. Ale dost.z vagabundáže nazpět.

Ale jen pomalu poslouchaly potvárky,stále se ohlížejíce,a kde jen mohly zase nazpět odletující za sukněmi cholupických dam Aggy Nelly.

Ale brzo jsem je,zachvácen vztekem,k váli těsně přivázal a dal jsem se do toho, úsilně sice,ale ne příliš: asi jako když lidičky napjatě přemýšlejí o šachovém tahu.Moji triarii asi od 3.hodin k akci nezasáhly.

Moji triarii jsou zhruba skoro totéž,co má "utrpení kompenzující vůle"t.j. vůle dosti mocná,aby v daném případě na spontání svůj rozkaz vykonala neméně,než vykonal by tu člověk pod tlakem velké tísně a bolesti. I jediné plus,jež utrpení zdánlivě před ní má:schopnost hluboce rozčeřovat,zbystřovat,osvěžovat ducha,máže komp. v. v krajním případě kompenzovat dobrým sugerováním si, že tíseň a bolest zde je skutečná;nemáže-li na př. člověk úkolem svým dále hnout,ať imaginuje si živě,že život jeho od vítězství odvisí,ať řekne si třeba:"kdybych otlak se na lesní stezce náhle tvářil v tvář medvědu,na zadních nohou již stojícíakmu,kdybych věděl že,třeba per impossibile,jen co nejrychlejší a zdárné vykonání tohoto úkolu máho může mne ještě zachránit,jak asi bych vše tu s nejželeznější energií skoncoval?" Jenže musí pak, najde-

desty, stejně energicky po nich vsutku jít, jako je našel. Já s úspěchem vymyslel jsem se často na místo prince z Vrchlického symfonii, jenž hrál s Norem o život v šachy. V oblasti ryziho přemýšlení jeví se komp. v. u mne hlavně jako zvláštní zběsile úsilné zavrtání se do obsahu myšlenky, do velmi zvláštních nových jejích záhybů. Nebudu to zde blíže osvětlovat: nemohu jinak než za to mít, že tento druh myšlení je lidem neznám: nikdy jsem o něm, o věci tak frapantní, nečetl, kdyby byl myslícím duchům vlastní, jinak by kultura a blázince prosperovaly, a předpoklad jeho jest má "absolutně komandující boží vůle" kteroužto příšerně krásnou panenku jsem mezi lidmi rovněž nenašel "vrtací myšlení" je věc riskantní, i fisecky: 1895, právě po ojedinelém abusu jeho udělalo se mně zaviření všeho a hučení zcela černé v očích a týden nemohl jsem chodit rychleji než 90 letž stařec. 1909 po abusu podobném, procházel jsem se pokojem, ležel jsem náhle, nevěda, jak se to stalo, bez nejmenšího pocitu nepříjemnosti, na podlaze; za minutu jsem vstal, pranic zvláštního necitě, ale čtvrt roku pak chytala mě často závrať a točení hlavy, věci todřive i potom mně neznámé. Ale plody jsou nádherné, zvláště je-li "vrt.myšl." podporováno celou "komandující vůlí" a "evokačnými strategematy" t.j. mnohoslibné vůdičce, jakými prostředky, úskoky, vngadičky, příčinami vyvolávat etiologicky, kdykoliv jakékoliv duševní stavy. S tercetem těchto tří pomocníků čarodějných vrt.myšl. - komand.v.-ev.s ..možno vysvobodit všechny zakleté princezny z nejvnitřnějších komnat zámku Psyhy, - a stát se králem- skutečným teprve pánem sebe. Proč nezdářilo se dosud perpetuovat pokusy a la stoic? scházely metody, ovládající myšlení. Nestačí ti ovládat afekty; nutno dříve ovládat to, čím mají být ovládnuty, t.j. myšlení, t.j. jeho spodní proudy, zákony a metody. Afekty možno ovládat jen v příznivém intelektuálním stavu- schází-li ten je stoik v práci s ajmolencemi; já teprve tvořím předpoklady a basi pro skutečný stav praktických: emancipujících, defumanisujících, deifikujících filosofii. S tercetem tím možno všechny možné myšlenky z jejích a nuance jejích, "aperceus", city, nálad, lásku, nadšení, závist, etc. za jakýchkoliv okolností, neříkám na př. že v deliriu- vůbec ganum salis

zde všude:vyvolat,ovládat,perpetuovat.1''šťěstí'' : již v mém spise
stoji: jediná libovolně vyvolaná myšlenka může člověka učinit šťastným
několik dní. 1''v extasi'' : ''ó, synu můj'' oslavuje můj Dr.Volný měsíc,
''tys to, kterýs včera tiše, magicky, paradoxně hleděl na mne hluboko do
sálu žlutým jeho vzduchem naše vši tou všečností a špinou náhle v boží
záři proměněnou, když miliony svých polnic tygřimi řevy rozechvěly se
v nadsvětelný pochod Věčného Vítězství.'' - Tento stav, třeba ne tak moc-
ný a čistý, jak soudilo by se dle této po poeticku absolutní hyperboli-
stní exprese, přece jen zcela passable, vyvolal jsem jen vzhlí svou
29.10. 1910 o 9.hodině večerní, v den to a hodinu, již týden předtím k
tomu ustanovenou. A tato věda má je teprve v nejembryonálnějších po-
čátcích. Nemohu najít slov opovržení pro malomyslnost věd, jako: ''nepo-
roučíme ani svým náladám, ani vzpomínkám'' : Bř. ''- jede Erfindung jeder
grosse Gedanke - steht in niemandes Gewalt und ist über alle irdische
Macht erhaben, dergleichen hat der Mensch als unverhoffte Geschenke von
oben, als reine Kinder Gottes zu betrachten'' Goethe. Morálka těchto psie
a jak jsem se nesčetněkrát přesvědčil, prostě uměšných věd: ''Člověk zůs-
taň věčně dobyt看em.'' Neboť dobyt看em zůstane dokud se nestane skutečným
pánem sebe, t.j. procesů svého myšlení.... Dary, děti boha? Já házím mu j
na hlavu, třeba lupič, žebrák nejsem, kukaččí vajíčka vyhazují z svého
hnízda; jen z myšlenek, které jsem si bezprostředně dobyl, ať tak jako
vojevůdce, ať tak jako kovkop dobývá, mám radost, jen je považuju za své
dětí, které přišly mně ''samy sebou''; nebo i v malé jen opilosti; často
jsem zavrhl třeba byly dobré a prospěch slibovaly. A rozumné to bylo:
neboť na tom, co bylo by z nich všešlo, co byl bych na nich vystavěl, ne-
měl bych žádnou radost, ergo malý prospěch. A kdybych, což je nesmysl, ta-
kovouto životosprávou zakrnl a smlil, - čerta mně na tom záleží - já
stojím naše všim - Jsem synthesa Napoleona a Nietzschého: Napoleonova zá-
kladu: nepřetržitě k ránu hotové a ranami stále se vybíjející imperiosi-
ty, aplikované však fatálně, ponejvíce na čirou reflexi a meditaci; jsem
Nap., činící pokání z dřívějších hovařsky politických snah své imperiosi

a jejím trapně se probíjející k vládě nad sebou a nade vším...neboť produkt ze sloučení oněch dvou prvků, etnosti, není vždy sladký a není vždy etnosti...kuriozní látečka to, kitato zárodečná materies, ze níž jednou vyvine se strašné převrácení všeho dosavadního, něco dnes nesmýslně nového, právě teprve "přehodnocení všech hodnot", hlavně logických - "lidstvo dosud nevědělo, co je přirozenost a upřímnost, co volnost, co třesk útočné rány, co hrom, co božskost": Dr. Volný....Prozatím ovšem třepetá se tu ovšem z toho jen roj šeredných embryí z mlh....je to zvěšíněček, o jakém se psychologické zoologii rovněž dosud nesnilo. Ó, jaká to z manželství abs.koman.vále a synnosyty, latebrosity myšlení povstala hybrida, hermafrodita, anfybia larvy a máry useknuté, ale jakoby nic strašidelně samostatným svým životem dále žijící a chodící nohy, hlavy, chocho ty lemury simulera...Jsem stvořitel četných, dosud zde nebyvších druhů hmyzu, jsem Belzebub. U lidí nemožno sklídit za podobné výkony uznání, ale sám Zeus podkuje mně přede všemi bohy za ten perný kus hrušné, ať al pro budoucnost nutné práce, již jsem v tomto oboru vykonal. S čím jsem n sobě spokojen, je vále. Za bouří a stagnací, v chaosu a plamenech zůstala jádrem svým k vždy též vztyčená, intaktní, nehybná jako Caesar. Polárka v Shakespearovi: Pro co jsem se jednou rozhodl, vždy jsem snadno vykonal duch můj jest jen velká kovářská dílna rozhodnutí a rozhodnutí k rozhodnutím a ran. Kde se zdám být slabým, je příčinou vždy jen zatemnění mého mizerného "intelektu"....ale esseyens juste nebyl bych tak zcela špatn m s hlediska lidského, mohl se na př.stát dobrým občanem obce literátské, kdyby špatná společnost mé vzteklinou stížená Boží Vále nebyla kazila dobré jeho nárvy mravy. Byl by slušným nástrojem člověka, - vom Haus au ,ale Boží Vále, lidské tělo na se vzavši, potřebovala by skomna jsous, pětkrát lepší nástroj.

Díky dlouhému odpočinku, odpravili principes a hastati brzo a ne těžce dva nepřítelé. Ale na třetím uvázli a ne a ne ustoupit. Koťátka hrála si neuvěřitelně krásně a pitvorně...chvilí jsem stav tento trpěl, dosti jsa bezstarostným...:vždyť měl jsem za sebou triarie, nepřemožitelné, aspoň

tam, kde okolnosti nejsou tak šeredné, jako pod fatální skalou...

Ochablost, rozmrzelost sedala na rozbíhající se myšlenky. Slunce zcela zrudlo, vše zhrublo, poslední boží dech vyprchával ze vzduchu. Pr o-fidle šediny stromů lehce se počaly zachvívát. Jako hlasy nadávajících si domovnic zněl teď ordinerně křik vrabců. Stále více lidí klátilo se po návsi, pí hostinská vrátila se z dobývání bramborů a láteřila v kuchyni. Stále větší zima, čas kvapil- "res ad triarios venit" nahlédl jsem. A odvolav principes a hastatos z boje, zašeptav si první slova božské modlitby Zarathustrovy: "O, du mein Wille, du Wende aller Not, du, meinke Notwendigkeit"- pokynul jsem. A triarii vyrazili vpřed, na na nejstrašnějšího ze svých nepřátel pěti nepřátel. Hned prvním nárazem během první půl minuty rozdrtili jej úplně a ani se nezastavivše, vrhli se na druhého; padl téměř ihned a nepodléhající svým vítězstvím, napadli třetího, téhož, s nímž právě hastati dlouho se marně lopotili a během minuty zničili jej skvěleji než oba předchozí. Mocná radost mě zachvátila, odplavena všechna únava. Samy sebou počaly skvělé myšlenky tryskat po cestě. Váli právě proražené, jako pivo, z kádě do kádě šlahounem stažené. Po počátečním zassati samo sebou teče. Pocit zářné božské nepodmíněnosti vymrštil mě téměř se židle, z hloubi duše hudba na okamžik zarachotila. Slibuje si svato svatě, že budu teď vždy triarii skoro stále používat, použil jsem minuty oddechu, více pro radost než po boji hození na papír myšlenek právě vytrysklých a připsal jsem: "po velkých nezdarech dnešku vítězství ve 3/4 na 6 zajištěno..." U Kunnersdorfu poslal Fritz do Berlína kurýry se zprávou o dokonalém vítězství... Bonaparte vidí příčinu svého vítězství u Waterloo ve velkém shluku sublimních nerveuilleusních náhod. Si licet magna componere parvis: Ke rvačce dvou velkých zástupů otrocké ludy musím říci, že i moje následující porážka pouze mnou zaviněna nebyla...., třeba jen se studem to připouštím: neboť degraduje Boha bití od okností, degraduje jej utrpení. Ode vždy měl jsem prudký, ke zvracení téměř nutící odpor ke slovam "trpět, bolest, muka, atd.", byly doby, kdy jsem jich vůbec nevyřkl a stále ještě, vyslovím-li je, jako bych do ropuchy kouzl. Kde nechce riskovat že se mě sprotiví, ať nevysloví jich přede mnou

Kdo nechce se mně navždy zhnusit, ať noučíní nejmenší narážku, že mohl bych něčím trpět; moje mamá zošklivila se mně řádně na léta tím, že řekla mně jednou, svalušimu se: "Bolí tě to?" Byla léta, kdy jsem vážně a vztekla lidem tvrdil, že nikdy žádnou bolest necitím. Předposlední nepřítel napaden. Již byly všechny jeho přední pozice v jejich rukou, a kde to se stane v mých bitvách, pořádá mně posice hlavní téměř už bez boje klina jako hnilička. Žtu strhl se za dveřmi řev rvoucích se psů a vyhodil myšlenky z hloubky na povrch. Sehnal, jsem je zas dolů a už natahoval jsem ruku, abych chytl pannu Viktorii za pačesy. Tu vrazily hřmotně do lokálu dvě mladé chelupičanky. Jedna měla vemeno jako kráva a nohy jako brontosaurus. Z výrazu tváře té druhé bylo možno soudit, že smrdí jí kunda jak hnůj. Po třetí zarylo se myšlení do hloubky jak dělová koule do hory másla. Tu spatřím, jak běží žena s rákoskou k rybníku a káže 10 letému as děvčeti, s kluky na strom vylezšímu, aby lezlo dolů. Brečíc, poslechlo a sotva octlo se v dosahu rákosky, začla je máma prudce šlehat přes nahé nohy. Vzáor tomu lezlo dále dolů, ale asi po 10 šlezích svalilo se na zem. A hned ohnula si je máma přes stehno a křičíc: "Já ti dám, lézt na stromy, aby kluci koukali z dola na tvou nahou prdel, kurvo." Obnažila mu zadnici a vysázela mu na ni ještě dobrých dvacet, tak pěkných, že pleskot rákosky zavřeným oknem a řevem děvčátka až ke mně pronikal. To líbilo se mi velice a tak se stalo, že delší dobu přehlušoval skoro pleskot ten pak řinčení triaxijských mečů. A když konečně zazvonily zas jasně, s jekem a chechtotem vrazily do lokálu ony dvě děvky, nějakým pohánkem pronásledovány, a vyběhly na náves. Ale teď byl přece na chvíli pokoj. Nepřítel rozplýval se unaveným zrakům triariů v mize, ale co: moji vojáci navyklí jsou bit se v nejčernějších nocích a bouřích a mrazech a vánicích a ještě v agonii útočí jako legionáři v Caesarovi. Po strašném úsilí zničili předposledního nepřítele, ale čelo mé bylo spoceno, dech stísněn, radost a jarost z vítězství tím paralysována. Zraky triariů prosily o oddech. Odpovědí ukázal jsem na posledního nepřítele, neboť stmívalo se již. Vykročili potácivě. Ale přesto zakolísal se za chvíli nepřítel v kofenech svých, jen poslední náraz, a byl jsem konečně zcela volný, dno

konečně tak božsky svůdně volný. Ale prašivý osud opakoval tu přesně dřívější historii.

Vešla paní hotelierová a pozvala mě do kuchyně, že je tak teplo a světle. Za chvíli přišel hospodský s polí, promluvil na mne několik slov, koukaje na mne stále jako vál, odešel. Za chvíli zazní za mými zády uprůnut žbluňkavé, takové šplechtavé a tak mocné, že sloužilo by koruně tvořstva ke cti. "Co je to tu za prase" pomyslim si a kouknu. Velké kočce, jako obruč ohnuté, tekla s prdele do hromady žita světležlutá sračka... Očmu-chavši ji, jala se do žita ji zahrabávat, umně, vědně, zbožně, jako když křesťan pochovává srahu mrtvolu své matky, a zděrné dítky její byly ji v tom nápomocny; mach. rození má, snad symbolicky ze všech tělesných úkon největší podobnost se sraním, plazením; ejakulace se choaním. A teď zase dlouho zazníval do třeskotu mečů žbluňkavé uprůnutí... Konečně vstoupil ke mně zas hostinský a zval mě do kuchyně. Odmítl jsem tak vztekle, že ubohý dobrák povážlivě beze slova zavrtěl hlavou.

A od té chvíle nebylo z triarii už nic. Byli to už vlastně jen principes, téměř už ani nebojující, impotentně jen těkali kol nepřátelských pozic, třeba stále zběsileji štvála je vále vpřed... 4 hlavní příčiny: alkohol: následkem své vábec potencující schopnosti činí dobré myšlení ještě lepší, špatné ještě horší, zima: šero: čím hůř šlo myšlení, tím častěji házel jsem na papír darebné poznámky, v dobrém instinktu, že tím si někdo vždy aspoň chvíli potřebného odpočinku: Ale na psaní jsem už skoro neviděl, což mě silně rozdražďovalo; konečně myšlenka, že páni manželé domnívají se, po odmítnutí mých, že choi bez placení utéci z pustého lokálu do noci, a že mě stále střeží. Mohl jsem sice zaplatit, třeba měl jsem v úmyslu ještě aspoň přes hodinu tam zůstat, ale to bych byl musil přerušit boj a minutu jednat s lidmi: Kdo však není mnou, noví, jak takováto minuta je nesnesitelná, absurdní a pro pozdějšek škodlivá. Byl bych mohl přestěhovat se do kuchyně. Neučinil jsem to ne proto snad, že bych tam byl v boji rušen- pah - i v největších hospodských rycích a rvačkách dobyl jsem četná skvělá vítězství a ostatně vše bylo by mně bývalo

příznivější než to sezení ve tmavém a studeném lokálu na trní. Ne, jen proto jsem tu zůstával, že jak v prvním aktu řečeno, neměním vnější svou situaci, dokud v bojích takovýchto nevytězím. Jako Sokrates, jenž, mnech., stává se mně jako Montaigneovi, ponalu nejsympatičtějším z filozofů, jenž, když přišlo naň přemítání, po celé hodiny jako socha zůstal stát, kde stál, tu stál: na agorě, dvoře, záchodě, tak já ku př. zůstal jsem jednou aspoň půl hodiny před výkladní skříní s dámskými rukavičkami; pozoroval-li mě nějaký sexuální patolog, nepochyboval, že jsem rukavičkový fetišista, fascinovaný a torpaskovaný jako veverka hroznyškem.

"Kdo tě k myšlení tomu nutil? Nebránilo-li ti dříve 7 čertů na zádech zabývat se Nelli řezáním kolínek pilou a "lipinou", proč si k čertu hučil ty čerty ze spaní. Zač stojí tvá vůle, s kterou toho tolik nevytrábiš, když nedovede ti zakázat myšlení, o němž dobře víš, že je plán a nad ním ti škodlivé." Messieurs, neškodí vám, nemluví-li člověk o věcech, o nichž nemá zájmu, neškodí i, nemluvíme-li slepému o barvách. x Jen tolik: přerušit bez vítězství mnohý myšlenkový pochod je má svědomitost, mému instinktu po hotovosti, po absolutnosti, po vůli nemožno; pokusím-li se o to, třeba hodiny vraci se myšlenky a vůle ustavičně k novyřizenému úkolu,zející ráně, a to tak mocně, že ať zaměstnává mě cokoliv sebe intenzivněji, i kdyby o můj život běželo, nezdeří to nitro má víc než let vrábce kol. Ať se to zdá lidíčkům sebe nemožnější nebo láživější, nic není nikdy schopno mě k něčemu donutit - jsem jen rozum a vůle - žádný už pud, žádný už cit. "Nemohu na to téměř už myslet; nemyslím pak ani na to ani na to, ve stavu nejvýš trapném, takže ze dvou "zel" třeba menší volit. Vrátil se k zející ráně a dojit zde aspoň jistého /zde by bylo třeba mnoho vykládat/uspokojivého výsledku. Podmaní-li si člověk vášně, vztek, strach, žárlivost....je to ještě dosti v pořádku, víáte Messieurs?, ale ochraň Pámbu, aby dovolila si to reflexe a vůle. Jejich psu vášni podmaněný člověk je už "pathologický fenomén", víáte, k čemu je dobytčátko?... Neupírám, že je v mém případě prozatím jistě choroba; ale causus můj je něco v podstatě naprosto jiného, přes zdánlivé snad podobnosti, než na př. "násilné myšlenky"/na př. vtírá-li se někomu násilně v mysl pořádek

zda-li pak důležité psaní, které jsem házel do schránky, nepadlo místo tam na zem? Vše to jen afektu a pod. profesorské příhrádky, kam neuropathologická prasata a podobný dobytek by jej asi hned zařazovaly. /Víte-li pak telátka drahá, co je křec nejdestilovanějšího liberi arbitrii? Nejvyšší svědomitosti? Co to třesk o sebe mečů základních fikcí? "Pravda a život?" "Ale přece jen u tebe duševní porucha". Pánové, kolik lidíček vám podobných jsem poznal, všichni při vši "ihre Altagsköpfigkeit": Schopen. trpěli kapitálními poruchami všeho druhu. Ostatně je v tom sakra sebe ničícím světě všechno více méně poruchou a botanik na př. ví, že na nejkrásnější vyvinuté rostlině jest empiricky nebo spekulativně nějaká porucha vždy dokazatelná..... "Ale tvá porucha je neobyčejně velká" Nego. Ale kdyby, - bylo by to jen přirozeno, ale ne hanba. "Je höher, desto zerbrechlicher ist das Ding. Genie ist ~~das~~ die sublimste Maschine, die es gibt. Folglich die zerbrechlichste. Niet. Ale ne myslete, že považuju se za genia, uchovej Böh. Raději chtěl bych být kryso ve kloace, největší částí lidíček, jimž říká se "genie". Nevím, co toto slovo na česky znamená, ale soudě dle lidíček těchto, myslím, že "pes".

Stav můj stává se nesnesitelným. Totální bezmoc, chaos, noc, bezúčelný masakr zavládl v bitvě jako u Zorndorfu. Podobnost mezi oběma bitvami zvyšuje i ta okolnost, že tenkrát ustupující Rusové roztřískali suďy s kořalkou a na břicho si lehnuvše, ohlastali z louží jejich na zemi jako krávy, až spili do němoty a nehybnosti, rozdupání byli koňmi Seydlitzových kyrysníků. I nejbližší tělesná garda J. I. V. stržena byla všeobecným zmatkem a bezhlavostí; jedině Ono stálo tu vztyčené, stále více se rozpálujíc, řvalo a šťvalo k útoku... marně. marně otáčelo prochájející, jakoko Caesar nazpět křičíc: "Tam je nepřítel", marně volalo jako Sula: "Až se vás triarii budou v Římě ptát, kde jste nechali svého vůdce, nezapomeňte, že to bylo u Orchomena." Marně házelo orly svých legionů do šiků nepřátelských, psi se už ani nehýbali, aby je nazpět vysekali. Ó canalle. Ó canalle. Vztekem jsem snad ještě dnes bleďý, když na to vzpomínám. Co jsem už skusil od té své žoldácké, příliš lidské holoty, a nevěděl jsem

to do nedělní, má trpělivost byla bezmezná, jako Bůha, jako mezka. Byl jsem dobrým otcem své armády. Všechny její ničemnosti kladl jsem sám sobě na vinu. Nikdo nemohl si do mne stěžovat. A za to pákná odměna. Host. Teď zařídím jinak své jednání. Decimovat? To by příliš nepomohlo. Ale při nejbližší příležitosti uřídím celou tu svou soldatesku do posledního chlapa, jako Barkas celé vojsko žoldácké, jehož byl dřív velitelem. Vůak možno zříditi si lepší armády na světě. Ve skulině pootevřených dveří objevovala se pořád přelová tvář hospodská. Byl jsem připraven, že přijde starosta, aby podal diagnosu mého duševního stavu. Sírku za sírku jsem škrtal a psal za jejích svitu bílé vaty. I při jednom z těch vzplanutí zočil jsem v temném okru svou bestidlní tvář a hup, nový rarášek seděl na mně vedle nedotčené staré mrchy. Shtěl byste vědět, proč se to stalo? Já taky.

Ale, tu, novim ani, jak se to mohlo stát, zachoval jsem se nanejvýš rozumně. Pabliže je, že za těchto okolností jen zázrakem bych obě potvory uškrtil, chytil jsem své pivo a odnesl je do kuchyně. Šaději bych byl v tu chvíli celou chlestaru i s sebou do povětří vyhořil. Seem bylo pryč.

Třetí dějství.

Sdělal jsem vám, myslím, již své pozorování: že často v hostinci, když vyjdu do pissoiru, ihned a snadno najdu tak myšlenku, kterou jsem u stolu marně hledal. Zprvu vysvětloval jsem si to nexem mezi vypouštěním moče a vybavováním myšlenek a na základě toho vybudoval již fyziologickou teorii; sepsal ji a hotovil ji poslat prof. Karesi, cítě v pokře, že genius jeho více z ní dovědět vytěžit než má omezenost, ale na štěstí ještě, než jsem to hodil do poštovní schránky, napadlo mě: Není nexus spíše mezi mým duchem a záchoodem? Nenabude v něm mysl má proto náhle síly, že octla se v atmosféře sobě odpovídající, jako Antaios a S. K. Slavia, která před několika lety na tourné po Anglii vítězila průměrně skorem 1:7 nad druhotřídními amatéry, s jakými na svém svatém hřišti navykla si hrát 1:1

Ale řek jsem si: Ne. Jsi-li prase, jsi jím s přílišné čistoty. Bohové koupají se jen v hnojnicích. Ten netrpěl dosud špinou světa, kdo se v ní hodně nebrouzdá a neryje. Stejně, jsem-li blázen a fantasta, jsem jím jen z přílišného zdravého rozumu a střizlivosti. Já, jenž musím jít až k Napoleonovi, chci-li najít bratra, co se střizlivostí týče. Ale už netěrních žasne nad divnou směsicí jeho rozumnosti a bláznivosti, síly a slabosti. "Lidé", povídá mi Inečka, "říkají že jsem blázen, a já mohla bych počítat rozumem celé naše zdravé město, a pořád zbylo by mi ho plně přel". A cašem: "Jsem příliš čistá, než abych nemusela se brodit v balu, příliš jemná, než aby spřestota mě neodolatelně nepřitahovala, příliš krásná, než aby co činím nebylo okouzlující, příliš dokonalá, než abych nebyla dokonalá mizera.... Dokonalé šťastný, dokonalý bůh, může být jen dokonalým prasetem." Teprve později pochopil jsem onu prostou věc, že příčinou onoho zbystření je krátká odhůze po dlouhém sezení, a na všech skoro lidech v hostinci jsem pozoroval, že vracivají se ze záchodu rozjaření, třeba dříve byli zasmušilí a tupí; proto třeba chodit v hospodách na hajzl co nejčastěji a bez falešného studu.

I tenkrát, když jsem v kuchyni usedl, zády k pánu manželům obrácen, do kouta, pocítil jsem ihned značné osvětlení, a to zrodilo nové, velmi rozumné rozhodnutí: že budu teď káchatrarachy ne tak zběsile, že nechám tak odpčinout teď nepotřebné triarios, že budu myslet jen zdravě ležárně, jen tu a tam, když nebudu rušen.

Zprvu na mě pp. manželé mluvili, ostatně tak, jako se mluví s člověkem, jenž má zdravý rozum. Odpovídal jsem tak úsečně, že brzo ustali. Dal jsem jsem se v boj. Jen hastatos jsem do něho poslal. Ale někdy udělá myš víc než lev. Dařilo se to hezky, nic nebylo dosud straceno.

Ale osud i zde házel mi klacky pod nohy. Náhle zeptal se mne hospodský tak trochu ostýchavě, nejsem-li obchodník z Jilové.... Dotkněte se lehce říznutého kloubu prstu: víc to bude bolet, než Źuknete-li se silně do zdravého. Má rozjitřená mysl byla slovy těmi neobyčejně hluboko uražena. Na triarios nebylo by to téměř působilo, na principes ne příliš,

na hostates však značně. Delší chvíli bili se jak mouchy. Konečně nelibost vyprchávala, tu vrhnuše se do kuchyně několik sešláků, sedli těsně vedle mne a dali se semnou hned do řeči, jako by se to samo sebou rozumělo, zrovna tenkrát jako nasechvali. Ona léta mne totiž v hostincích skoro nikdo vyjma očralé, nikdy neoslovil. Jako by se mne každý štilil jako kata. Měl jsem všude blahoděrný, nutný mne klid. Proč právě onoho strašného večera? Větrali chrapouni hnědý, který ve mně právě byl? Vábec jsem pozoroval, čím zdravější, tvrdší, lepší jsem kdy byl, tím více se mne kdekdo stranil, třeba jsem byl při tom vliďný. A teď naopak. Na př. oslovují mne všude lidé, až hanba mluvit. /.../

Co nejrychleji přelétnu teď ohavný tento akt, třeba je snad psychologicky nejzajímavější.

Zprvu jsem s nimi trochu po lidsku švanil, pak stal se jednoslabičným, používaje chvílek, kdy dali pokoj, k boji. Vždy mne ihned vyrušili. Stokrát měl jsem na jazyku: "Vyliž si už jednou prdel chrapouně." Ale nebylo by to sloužilo k dosazení mých cílů.

Po dobrém však, závořilou žádostí nebo lstí, nenechává se v podobných případech téměř nic docílit. Toto vyrušování křik hospodských dětí, presující čas... uvedly v ono "rozumné" a teď už nerozumné rozhodnutí. A znovu poslal jsem triaries do boje. A rozpoutala se nejpříšernější z bitov a trvala nepřetržitě do konce a téměř nepřetržitě byl jsem po celou tu dobu soustolevníky a j. rušen. A ještě jen 3 vítězstvíčka dobytá: pak už ani stín úspěchu. A jak taky? Už jen na oko útočila má soláteska a sotva v dále nepřátelskou linii uzřeli, zastavovali se, nazpět couvli jako croissadeuři proti Čechům útočící, sotva šik Táboritů se objevil, do zaječích brali, dvojnásob hanebné a směšné u aggredujícího. A poháněni vpřed, začali místo s nepřítelem bojovat sami mezi sebou v jeho dohledu. Spatřiv tento masakr, sestoupil, stále sesílen novými a novými stále přiletujícími ďábly se svých pozic, a teď jako Fridrich u Kummerzdorfu, nejen, že všechna Rusům odňatá děla zase stratil, ale i o všechna svá vlastní přišel, tak nejenže všechna má dnešní vítězství

vníveč byla uvedena, i mé dřívější akvizice padaly, mizely jedna po druhé: nejen že čerti dávno svou povraždění vesměs povstávali z hrobů, šklebíce se ze zacelenými ranami, i všechny perně získané výsledky posledních mých měsíců a let, na nichž i říjen basoval, řítili se v nixu absurdnost a směšnost, vše se řítilo, všeobecná zkáza, ale neustával jsem v boji prasměšném, vždyť zde v hospodě nestačily síly ke zdolání jediného nepřítele, cožteprve nových padesát. Ale chtěl jsem i všechny tyto zártit zde, šileně. Ale tak tomu chce má vezdejší судьба. A jako u Zornendorfu poražení Rusové, bojoval jsem až do noci, udržel jsem se v části bitevního pole, stejně jako oni. Ovšem: Je pravda, přiznal jsem vůbec jejich Formor, že podrželi jsme bitevní pole, jenomže mrtví, ranění a ožralí... Stav můj zprvu nesnesitelný, jako na konci v lokále, stal se posléze strašlivým. Vyšlení černý mihavý, vířivý chaos, prorývaný černými blesky, až do konce svěží války. Bezmezny vztek leoparda, holemi stále štoupaného a mřížemi marně lomujícího, vysokostupňový pocit permanentní nepříjemnosti a bolesti hraničící, braly dech. V hlavě to šumělo, všechny věci jakoby se zběsile zmitaly, máloba, jako by blíž a blíže kvačila. Jedna, dvě, tři myšlenky se vyhouply, o nichž možno říci: "Na této cestě leží Kr. Lear; v celém životě měl jsem podobné setva třikrát, na okamžik; k ničemu nemám tak daleko jako k zešilení; - s hanbou se přiznávám, že nedovedl bych podat psychologii šilence. - A přiznám se i, že jednou měl jsem chuť i brečet; ovšem jen vztekem. Ale příčina byla číře fyziologická: pivo napojilo slzní žlázy, stejně jako celé tělo, nadbytečnou vodou; ta chtěla ven; a aby účele svého dosáhla, vyvolávala v mozku, - jako přeplněný semenný váček smilné představy, - měkké myšlenky a cituplné, humaní, vysokoethické. Na tento vzácně umravňující vliv alkoholu neměli by moralisté zapomínat.

Marno ostatně ličit lidským tento infernální stav pekelný. Konečně jsem jím podmaněn, - podmaněn váli jako jini vášni; bezmocně undšen - neboť nechtěla vůbec rozhodnout se k osvobodovacímu aktu; neboť změnila se v šilenou slepou furii... Cítil jsem, že jsem se octl ve sféře

Kaelströmu, že blížím se k strašnému trychtýři,--mrtvici, smolení atd. ... a myslil jsem si: čert vezmi vše, ať už je konec té nejprašivější ze všech nádeničin, která trvá nepřetržitě bez minutové přestávky od 15. máho roku. Ó, který pes mezi bohy chytl mne, blbého hojla, do kiece nejpustšího otrockví m pomoci vnačila, že jsem suverejnem, že jsem Bohem,--já, otrapa, který vetřel jsem se na trůn boží,-- a jak povídá Zlatinka bratru svému Diovi: "Synáčku, který uprdelil jsi se na trůn Boha, jako onen očaralý Ieršan, který v nestřežené chvíli sedl si na trůn, s něhož Alexandros právě sestoupil a rozchechtal se tam, bude podobně krásný dojem, jako Dostojevského kapitán Loďjakín na podiu:-- Alexandros dal mu usknout hlavu, tebe všakxkší potrestala boží prozřetelnost už předem: nechala tě narodit se bezhlavým."

"Jak tu tak spokojeně, blaženě, flegmaticky sedínate." řekli mně často lidé, když právě celá peklaanou zmitalo. Tentokrát však sebe-ovládání jistě nestačilo k zatajování. Sedlačka musila to vidět, musila vidět, jak příjemné jsou mně jejich řeči hned od počátku, ale přesto dobromyslně hovořila na mne dál a dál. "Já na nich vidím, že jsou ovčenej pán", přitlačil se ke mně jeden stařec, "tak bych jich prosil o radu, se se týče toho ^{invalidního} ~~invalidního~~ fondu". Nechtěl věřit, že novín, co to ten ~~invalidní~~ invalidní fond je a dobrou čtvrt hodiny vykládal mně, neposlouchajícimu, neodbytně své bolesti. "Ale dej už tomu pánovi pokoj, ať může psát", řekl konečně jeden bonhomme. "Jo jo". věděli jini, "copak nevidíš, že se na tebe vysere?" "Já, vím, že se na mne vysere", odvětil kmet, a s prdele". došel vážně a hlubokomyslně, zasmušil se a už dal pokoj. V duchu jsem jim vzdával díky za jejich jemnost,--ale teď okupovali si mne místo něho a nepustili až do konce,--a já, mluvě jen "jo" "ám" a tu a tam nějaký, věci se netýkající nesmysl, nakonec postižen i prudkým škytáním po pivě, zápolil jsem bez sekundy oddechu... Jinak počínali si ke mně velmi přátelsky, moji milí dobytoškové, hlavně mě malé fajfice osvětlovali stále pozorností, ještě dříve než já spozorovali, že chasla, sami ji, tři současně, zapalovali, musil jsem jim dát z ní zakouřit, pak

JAKO divoši lesklé třešky chtěli můj skřípoc, uchopili jej za skla a vrátili tlustě pohmočený; hladili mne, zuřícího nad tím, ruce, stehna a dokonce i, jako bych žena byl, líce. Jindy ani straka si to neodvážila neopovázkat, - a oni byli dosud střízlivi... Byly to projevy soustrastí? Ne. To bratříčkovali se volezrádně s mými, poslušnost odepřevšími, spiklymi Soldánský, - a nímž, jednou pro vždy šedým, nohou být stotetňován. Jsem jen má věčná, věčně neodmá vále. Člověk není to, co "jest", ale to, co chce být, stát se, t.j. vále... Je mně, - má vzbouřené soldátence platilo mysticky to hlazení... Nebelie kol me vřude, nejen má vnitřní stíny, - i tyhle barevné stinečky "praeter me" konspirovali proti J. I. V., v tu chvíli zdánlivě bezmocnému, samojedinému v tom pustém nepřátelském příboji, marně volajícímu svou jedinou sestru Černou Illusi... Ale čerti vědí, na jakých ta černých vejcích seděla....

Jak jsem se dostal odtud? Nevím. Má vále na tom zúčastněna nebyla... Možná, že ostatní síly mé duše, vidouce její bémoc, smilovaly se nadě "mnou" a v okamžiku, kdy nabírala dech, ujaly se viděly samy a na nepatrný nějaký popud vystrčily mne ven. De facto byl jsem tedy vyhozen. Za mnou zněl chuchot a odbíjení hodin. Dovět.

Takhle bit jsem nikdy dosud nebyl.

4. akt.

Ponechal jsem teď vyčleněnou volnost, neboť musil jsem téměř. První minutu samy se stále vracely pod bílé vále, ale chůze, čistý, zářavý vzduch. Čisté ticho působily blahodárně; nejvíce však tentokrát alkohol, - smach. vypil jsem dohromady 91/2 litrů/9pálitrů/-kde není mlákař, uzná, že to málo za pět hodin. Jednou z nejužitečnějších vlastností alkoholu je schopnost rychle hojit, odplavovat, zapomení přivezovat, - podob. sen a dětství. Již za 5 minut bylo myšlení mé v relativně zářavém toku, na jaký bych byl musil, jen střízliv, čekat nejméně hodinu, a to ještě za okolností nejvýhodnějších. Ale nálada při tom byla tak černá, jako bych byl k večeři snědl Leopardiho, Schopenhauera a Dostojevského. Vládla v ní rozmrzelost a vztek na sebe, opovržení sebou. I počal jsem si celé mé dnešní

počinění škodolibě, ukrutně anatemovat, abych je ještě pohrdáníhodnějším učinil, na prangř postavil. Dařilo se to neočekávaně..., -hrome, to už nebyl žert. Zrovna jsem se lekl. Jakobyh pár facek dostal, jakobyh s věže padal... Ale pokračoval jsem. Leknutí a pobouření světily toku myšlení. Nové a nové ošklivé sebepoznatky se vynořovaly, stále častější a jasnější a strašidelnější, -

Byla to mela, bylo to bití, jiného druhu, než před chvílí, ale ještě horší. Něco podobného jsem dřív a potom nezažil. Zprvu valí vyvolávány, pak bez ní, posléze proti ní, tryskaly stále respekt dnes před ní ztratí, mstící se myšlenky-kopance, prucké, snižující. A netýkaly se už jen dnešního dne: celé minulosti- celé mé osoby a konečně i základ mé filosofie. Nerozum po nerozumu. Bláznovití po bláznovití, po slabosti slabost- převrácenosti, špatnosti mě zavalovaly, braly dech, zastavovaly chůzi, zatínaly křivé pěstí. Nakonec stál jsem tu, příšerně obnažený, jako nejposlednější tvor na světě, - já, jenž ještě před chvílí- nemohl jsem, šel, zvolat jako Shakspeare Richard III, hledící na svou minulost: "vražda, vražda, krivopřisežnictví v nejvyšším, nejstrašnějších stupni." Ale pamatuju se, že jsem do noci vztekle zasyčel: "potrhlost, koniny v nejvyšším stupni." Často dříve snažil jsem se vytáhnout na světlo své špatnosti, svou špatnost, ale co jsem vytáhl byly jen dropty, jen stíny, jímž jsem ani nevěřil, teď však svalil se mi na hlavu příliš realní balvan.....

A po celou hodinu, co návrat můj trval, neustávala tato prátrá sebepoznání, čtete rojení duchů z podzemních svých jeskyň... Mění-li nexus mezi chcením a myšlením, mezi dostáním bití a vybevováním myšlenek zajisté jest, každý červený pruh je jen semeno, z něhož vzejde myšlenka, neboť jediný význam utrpení je pohánět toto známé nám tvorstvo z jeho bahna ven.

Jaké poznatky to byly? Třeba se většina jich hned nebo později ve stíny rozplynula, k vypečení zbylých nestačil by nový list. - Prostinko to hlavně byly věci; tak: byl jsem dosud na celé čáře irracionalní; byl jsem jen "verflogene Tugend": list.; horrendně, bláznivě umírněný, umírněný však pranic; netrkej hlavou zeď. Snaž se jen o to, co slibuje plody. Nebud

zbrklý, tím více v rozumném vytrvalý. Jdeš-li z Kutné Hory do Čáslavi, nemysli, že musíš jít přes Pardubici. Nechoď s pišcáčkou na lvy a s puškou na mouchy atd. Ale takovéto protikladnosti a vřednosti jsou našim věčně novým a nejsubtilnějším; jen vysocí duchové vědí, co to na př. odhodlanost, síla, vítězství; ostatní to jen čenichají. Nejvýznamnější na věc však byly aplikace na můj speciální případ těchto pravěk; tedy na př.: tvá egosolistní praxe musí být vůbec bláznovstvím, nýbrž: takto a takto musíš bys si při ní počínat, aby bláznovstvím být přestala... Říkat se zde o této obsáhlé věci, třeba zde hlavní, nemělo by smysl. - Mezi zrní byly ovšem plevy, - snad víc než zrní, - třeba jsem je v zaslepení prvního nového rozběhu za zrní považoval; mnohé ty rozumnosti a střízlivosti "srděly", jak přirozeno, stádnosti a nízkosti. Tak: "buď realistou. Dosud honil jsi se, bláznivě mýtoha, jen za obličky, chňapal po nich krati, opal si slhy jejich pak do kapes... K čemu jsou na př. tvá Arga Zista, Porcia, Thyocna, Orthia, stren, terna, - lady Macbeth, Julia/jeptiška z Calderonova "Vysvětní kříže", které, z kláštera prehnuvši, každého na potkání mordovaly, Charlotte Cordaj/ze sadismu šla vraždit muže, aby z masochismu docílila guillotiny, - velmi ji knětilo, že nebyla v žaláři nahá umráskána, - poznám já perverzní oči/, Olga Melitor/kterážto nejapiš že velmi honětní dáma koukala by asi, v jaké se to společnosti octla/-k čemu jsou? leda k masturbaci. Popláčáš-li skutečnou nahou přel kterékoli Mandy, o to víc máš, než kocuješ-li a mučíš-li třeba v nejživější fantasii a vidinami těmi, oč jasnější je srpeček luny než zbytek jejího kola, měsícem - zemí přízračně- průzračně osvětlený. Oček se prase. Najdi si počestné povolání, a jelikož k povolání inteligenta intelligence tvoje nestačí, vstup bez meškání do učení k mistru Kryšpinu. Jak idilické to bude v dílně tvé, když večer, /vyjma sobotu, neděli a ponděli, kdy hrát budeš v hospodě čarů/ žena tvá a mladá její sestra budou vařit večeři, uředníci veselé do ovočků bušit a ty děti své na koleně heupat... Mážeš je bez řídké řezat potěhem, i učedníky své i ženu svou i švegruši svou, když, zbabělče, nedovedeš si najít lepší ukojení sadistických svých

skloně. Pracuj. To je lehčí a užitečnější než myslet, než bojovat. A musí-li už jednou myslet, teď myslí o něčem objektivním. Je to lehčí než snaha cítit se v každý okamžik absolutním. Vysílá v nejhorších případech o problému času nebo bolesti, mnohem lépe však učiníš, učiníš-li puškou důkladného studia na př. dějiny eschařství nebo vpadlů Bělingbachova, ještě lépe nějaké lepidopteron nebo chorobonosného bacila, nebo polární zdří. Nejlépe, staneš-li se nejužitečnějším členem společnosti, t. j. vynálezcem." A tak vážně jsem to všechno bral, že ihned k činu přistoupiv vymyslel jsem si u zmíněného lesičku, jehož vlastníkem je Mr. Václav Bláha, muž nad jiné citlivý, vynález, jehož jsem ihned pokřtil na Salvaturin. Předpokladem je faktum, že skusi obyvatelé velkoměsta s nahromaděnou močí, - na ulicích v kostelech, divadlech, poházkách a m. j. avšak dámy mohly by o tom zpívat písničku; kdyby se všechny antilebné i duševní nepříjemné pocity, které v libovolném čase okamžiku tají v těchto obyvatel velkoměsta z toho, že chce se jim chodit, slíli se v jedno, povstala by bolest, silná deť, aby vorvaně na prach roztrhala lépe, než tuna nitroglycerinu. Kde by zde našel odpomoc, získal by si rozhodně až se tomu oslově směji, zásluhy o "trpící lidstvo" nevšední. Salvaturin spočívá ve dvou metr dlouhých gumových rourách, trochu tlustších než jitrnice, jež pojmu dva, po př. i více litrů vody. Obtočeny byvše kol mužských nebo ženských nohou nepřekážejí, i naplněny jsou, ani při chůzi ani ležení ani sezení a nejsou ani pod úzkými kalhotami nápadny, dodávající neopak pánům se slabšíma nohami robustnějšího, mužnějšího vzhledu. Horní konce připevní se pánům na mříž, jehož hlavice je v něm úplně stopena, důmům pak pomocí kostěného kolečka obemkne těsně chcaci stvůrek; nejhlavnější je zde způsob připevnění, jehož chová v tajnosti, ochoten však jea dáma, které by se o to zajímaly, Salvaturin na chcancičky vlastnoručně aplikovat, bych je o výbornosti vynálezu svého přesvědčil. Bu a teď může jak dáma tak pán kdekoli kdykoli chodit, stát, sedět, ležet bezes věho chodit, i nezpůsobí to i při ne silnějších proudů vzdaleka takový šelest, jako když mramrá, vlná jarní vláha sněží se na pokosenou louku. 4 krát možno se do vyprá-

záněti tam vyurinovat. Doporučuje se zvláště dítčím školním, hlavně tělovým
jeť stydi se žádat o dovolenou na záchod. Atď. Jena v drob. prod. oď k.
výše, dle quality gumy. -

Byla to očklivá sprcha na bláznů, ten černý vodo-myšlenko-trysk
ze spadu.... Nebylo přece jen sladké pro me nicobě, když viděla, jak
dceruška po dceruše otvírá zobáček... Onom návratu jsem snad zavázán,
že také promkněku znám "die herzerreissenden letzten tunden": Liet.: dříve
čerta mně, stojícímu nade vším, na věz zlečela, věděl jsem nad to, že nic
nemohu na věčnosti ztratit: ale oně noci padala i tá svrchovanost i pa-
realisace i stepse.... Padaly, poviďm... ostatně lituju, že jsem ty černé
příšeryrazil dle, když začaly se smět zklínám mé filosofie: co počaly
povídat nebylo stědné, bylo by to někde ještě radikálnější než můj radi-
kalismus a při tom, paradoxně, tak rozumné.... zjevení to mohlo být. Ale
člověk má pud, sebezachování: "nenechá si ukubnout najeďnou celou zeměkou-
-li pod nohama, aby pohl šakobit do čert vi jakého prázdna...

Ale brzo vyléčí a vyliže se divoký kocour a mardutá kuna ze
svých ran. Už, když jsem domů docházel, stál jsem zas pevně na nové půdě
a jásal: "nedosáhl jsem dnes svého bláznivého cíle, ale zato jsem našel
poklad ze všech nejcenější t. j. rozum", jak praví Don Quichote. "... velký
den, den největší mé porážky a největšího mého vítězství. Iste sekunda
budiž mezníkem v mém životě. A mřvl jsem rukou na dotvrzení a spečetění
toho, jako ve Bhodiny a na znamení, že nová perioda začíná, zapominaje,
že charakter její podobné bláznovství přisně vylučuje." Od této chvíle
je mým heslem: vitam impendere rationi. staň se. "A k v tému zdůraznění
ještě jednou rukou prudce hodiv --, věšel jsem do domu svého, vlastně ten-
krát akciového, citě radost, že tenkrát není pochybnosti, že jsem do
"periody rozumnosti" vakutku introitus slavil.

Rychle se naveděfey, odebral jsem se, štěti v sráci, do hostin-
-ce Mr. Jana Fišmistra... Ku a tam jsem dal si krát z gramofonu několik-
rát Raimonda a sřil při tom blaženě, neotřevován myšlenkou, že bude mi ku-
chat čerty, o Kelle a Engadeinu, arze v peci, o tom, jak kouzla svá zlepšit,

aby se mi drýady zjevily, o tom, jak jsem v jeskyni Montesinové Merlina hledal, Bonaparta pod Lakabergem a j.v. Při tom však zároveň mluvil jsem s modřanskými sdělačskými nanejvýš affabilně a láskyplně, takže stále ilklusi jsem měl, že jsem andilek z Mačorny či San Sisto, - ten levý, co má prsty na drátišce; pravý jest odporný a samozřejmě vyvrací dogma o Rafaelovi jakožto veleknězi krásy.

A spal jsem oně noci krásným spánkem, jakým spí zdánlivý chlap jenž se toho dne dopustil vraždy, - spánkem který se při probuzení zdá být zahračkou hustých rězových snů, na něž přece nezbyla nejmenší upomínka...

Vidíte, že morálkou všeho toho dosavadního povídání jsou otřepané pravdy: "léčivě uči bolest": *aischylus*, "Tum bene navigui, cum naufragium feci", jak prý řekl otec Stoy, obchodník Zeno, ovšem že latinsky."

Ale i v těchto, jako vůbec ve všech pravdách, je pravdy jen část.

5. akt.

Trvá te dnes a skončen bude za statisíciletí. Sebezpoznatky oně noci byly jen vizi daleké, daleké budoucnosti snaha: teď budu rozumným největším nerozumem a neomylnou cestou ať už naufragia k suifragiu. - Konec Dona Quichotta jest absurdní a nízký. -

O mizeras montes. --- Jak lehkomyslně jsem se rozhodl, že budu teď jen rozumným. Jak snadno vypustí se všem lidem z hub výsměšné nebo věčné otázky: "nu a zbuděl jsi z toho?" Je to následek stupňující morální, hlavně křesťanské víry v možnost náhlého nepravání, - ach, i moji triarii náleží, přirozeně, ponejvíce k vulgu a vedí jejich jako většinou jen špinavě prádlo ohavné mizérie lidstva... Je to následek nevěle budovat postulu na daných základech. Za každý krok vpřed smýkne surová ruka člověkem o deset skoků zpět. - Ovšem, per mundi ludibriositatem et absurditatem má soudčasně pravdu i Zinta: "vivant skoky, tito slučounci, chodit se učící bratříčkové letu, tato bežakost u člověka. Jen jimi se někde děje v myšlení i politice. Co jest odvaha, co heroismus, co sebe-

přemožení, co vítězství jiného než skok? Cházi, práci nedojde se do facto nikam, jimi chodíme jen v kruhu, trotlové slepi. Chi va piano v kalhotách má nasráno, dojde do San Pradolano a k tomu až ráno, jak už v písmě svatém psáno. Původ všech neřestí a zla je arani se, jak s krásnou výstižností nazývá to lid... A nejdále do výši a krás netušených, doskočíme heroickým skokem "sebevražda" zvaným. Až umět s veselým opovržením učinit, toť paradoxní cíl všeho žití pozemského - i nebeského, jen proto se žije."

Spíšek ~~na~~ několik na horu se snežiskách ptáček vynese ji rázem v drápečích svých v azur, než aby sebezpozatky ony byly mohly přetvořit rychle psychické protoplazma. O nejlepší vůli a energii nastoupil jsem příští dny dráhu "rozumnosti". Jediným výsledkem prvních pokusů byla desorientace a chaos. Nebylo pády, na níž stoje bych byl strašnou masou svých "nerozumných" instinků hnouti; neboť co snažilo se ji hýbat, byly téměř zase jen - ony samy. Každé mé hnutí bylo s novou tendencí v odporu. Byl to absurdní boj A proti A, pozdvihování sebe sama. Bylo to modelování mlžných útvarů. "Počátek vždy těžký" děl jsem si a pokračoval. Pokračování bylo ještě těžší a výsledkem hrozil být úplný rozvrat. I zanechal jsem tohoto suicurifragia a za týden plul jsem zas už vesele ve starých vodách, chočil ve starých svých botách, které, třeba špatné, pořád byly pro mne lepší, než sebekrásnější, ale nešité na mou nohu. S onou svou božskou jistotou instinktu jsem to učinil, které důkazu, že má paradoxní situace existence zde už tak dlouho trvá; s kterou jsem "řekl ano" ke všemu, co jsem já, nejen ke svým immoralitám, ale i slabostem, "špatnostem", "perverzitám", zlovykům, směšnostem etc. s kterou řekl jsem opovrhlivě ne ke všemu co nejsem já, - na př. k celému lidstvu; která příčinou byla, že nechočil jsem se nikdy nijakého povolání, ani lupičství ani spisovatelství; která všechno po lidsku dobré, jako na př. generosní jednání traktuje jako minima, de quibus non curat praeter atd...

Ano, sčítanu ti věren, moje amabilis insanio, je mně to přirozeno, vždyť i pouhé slovo "rozum" bylo mi od dětství prudce protivno a je

ta okolnost, že tento pantáta je chotěm milenky mé vále, starým a protivným, dávala mně k němu jistý respekt... "Nečinite dobře", pravil jeden hišalgo bakaláři Garascovi, že chcete Don Quichota obrátit k rozumu; tím svět nezišká. Rozumných lidí, z nichž jedním jej chcete učinit, má Španělsko miliony, ale blázna, jako Don Quich. jen jediného... "Ale nesmysl vždyť nejste Insanio, tak špatná, za jakou tě blbec považují. Vše vysoké a božské na zemi, co jiného to než bláznovství? Tak sexuální láska: deifikace červa, - a jelikož illuso je realni, tedy, a ještě lépe, tato realnost illuso, toto sideoxylon; tak poesie: "amabilis insania", tak sen: holder Wahnsinn, jak plaguje po zvyku svého Goethe; opojení: vášně; tanec: hrani si. ...A není blázen ženuška? a nejsou blázni její při každém kroku poskakující cisměně kozičky a její munda, tento fraškovitě směšný pinguin? a její ješitné pentličky a kraječky a šátečky a honzíky? vesměs blázni. A pitvozná koťátka a všechna zvířátka a nestydaté genitálie- oči, kvítky? a děti; a nevzdělání národové a "mezi vzdělanými" všichni mouři a geniální mužové, heroové, světci... Napoleonek, jenž ukazoval generálům svou hvězdu na zemi, Christus, jenž se nabízel, že vystaví za tři dny kostel, - a všichni zajímaví lidé... Rheu. jen Mareš, Masařík, Arne Novák/ síd venia nomini et homini/ Kaizl, Palacký a podobné duchem opuštěné mumie nejsou blázni.. Vyvolával-li jsem v lesích rusalky a v skalách Merlina, - Božinku, nově-ří všechny děti ve své pohádky? A dospěli? ať dá si každý pozor na podíty, jež bude o půlnoci mít, bude-li v umrlčí komoře uzavřen s mrtvolou. A polytheistní národové, na př. katoličtí, - věřící v myriady zjevujících se svatých, andělů královny nebe, čertů a jiných subalterních pánů bohů.... "Ale co u dětí, u abnormálních stavů, u divochů a nevzdělaných je odpustitelné, je chorobou u dospělého vzdělance." Takto má se vše messieurs: Já беру všechno vážně, jsem důsledněji než vy moderní ploskohlavá, epidermatická havěti, - pardon: své panděro, s cylindry, svou službu, své svini ješitné osůbky a pod. hovno berete vskutku vážně. Ale jen takováto má vskutku opravdovost, ta, v níž vidí Carlyle podstatu "heroa". ta, jež vše uvádí hned v čin, jež ve svých myšlenkách a vírách vskutku žije, - jako já

ve své "panrealisaci" jen ta tvoří vskutku velké lidi a světodějně
 osoby, které přicházejí, majíce moc. "Tolstoj, Rus na př." intelektuálně
 sotva na niveau průměrného středověkého literáta stojící. - A není blá-
 znovství - - nu kráče "der Schöpfung". Heine-T... Hanba pro filosofii,
 že dosud nevytvořila významný systém: Svět jako komedie, jako hříčka.
 Vesměs skopčí vážnost, neodvažující se ani vyvodit důsledky ze základní
 absurdity, kontradičnosti, antinomičnosti, cirkulosity psychy neboli svě-
 ta, z newsporného Goethova: "Die Welt ist selbst ein Widerspruch, und
 sollte sich nicht widersprechen?" - t.j. stvořit systém kontradikcionis-
 mu: statuovat sublimní spirituslnost fundamentálního, divinného odpo-
 rání si jako "vše o sobě". "Ludibrium" značí výborně zároveň "hříčku"
 a "šáskovství", proto zvolil jsem si slovo to k označení mého názoru
 na svět. "svět je absolutní hříčka své/mé/absolutní vše." Kol této mojí
 věty nutně se bude točit filosofie příštích věků. - Základní problém zní
 "Co je toto vše?" Jediná poctivá odpověď konečně: absolutní nejistota.
 Ale to znamená absolutní, božskou Volnost, a to značí: svět je to, co/kdyko-
 li/choi a něho učinit: má absolutní hříčka. "Absolutní" jest i to na př.
 ,co neexistuje, - je naprostý Proteus, ergo není zároveň Proteus, - ludi-
 brionismus a kontradikcionismus vyvráceny by byly, kdyby se samy in infi-
 nitum nevyvracely, - to náleží k jejich podstatě; v tomto časovém laby-
 rynthu vidím nejzářnější božskost, celové samozřejmě sofistiku, záe mch.
 zkušební kámen, obdařen-li člověk jedním z nejvzácnějších fenoménů: filo-
 sofickým duchem. "Svět je má hříčka" značí vlastně: jest Bůh; neboť Sou-
 veraineta a pohrávání si jsou korelát, souveraineta jest jediné pohrá-
 vání si, - pohrávání si ludibrioseně jen se sebou samým... Sv. j. m. h. jest
 jen pravou explikací pojmu Boha... Nejen někdy, - vždy jest bufantství,
 hluboce vzato, - projevem vážnosti, pravá, nejvyšší vážnost jest vždy bu-
 fantství... Zlobívalo mne dříve, že jsem v šáskovství nemohl najít
 zdánlivě - velebnost, nejvyšší poesii, svatost, že ve skurrilním visáči
 Voltairově, L. Sterneově nemohu najít vznešenost, - a v extasích Štefzino-
 vsky šáskovství... ale to proto, že neodonášil jsem se tenkrát dosud neo-
 mezeného božského proteismu ludibriosity světa: ludibrimonismus nebyl by

ludibrionismem, kdyby, jsa tím nejvyšším, nebyl zároveň tím nejnižším, ale kam až by mne to vedlo.

Noční sebepoznatky, v nejlepší své části byly jen několik, nedobrovolně protrženou slonou budoucnosti vržených pohledů na dospělý věk mě absolutně komandující vále, nyní ve mně prvním kráčkám se učící: letým jsa děckem přes noc chtěl jsem se stát 30 letým mužem aneb naučit nemluvně za několik dní mužné energii, karakternosti, nejvyšší prozíravosti. Dojde, dojde jednou abs. komand. vále jasné, jasnoviďné síly, ale protápat musí se k ní, prohlábolit a prokókat, probrečet, prohláznit. Síla je nejvyšší ctností, ale není silou a ctností být silným vždy; filistři síly, kteří, jen sílu všude vidíce, zavrhuji hned pohrdavě každou slabost, zavrhuji vývoj a pokrok, vidíce jen výseček životního procesu, následní jsouce, musili by kázat: všechny děti buďte uškrceny. Lidé pořád a pořád nevědí, že: myšlenky mají svůj dětský věk, a že mnoho lidí od kolébky až po kmetství nejsou ničím stále jiným, než dětstvím jisté idey. Stav síly má smys jen ve stavu zralosti; rozumnost: účelnost: přímé pevné jítí k cíli: síly možny jsou jen tam, kde dost vysoko jsme vystoupili, abychom mohli přehlížet všechny své věci, kde dost dlouho v domě svém bydlíme, abychom v něm vskutku doma byli, mistry byli; jsou strašně doplasovány ve stavech zrání a klíčení: zde hlavně jen tápání a všelike, ne vždy krásné a čestné uhýbání se, proklouzávání, protleukání se, trpělivé svěřování se na pospas instinktům a větrům udržuje na životě a pomalu vede vpřed. Stupeň irracionality u lidí - děti udává přesně stupeň jejich novosti a svěcestnosti; stupeň "bláznovství" u "genia" stupeň jeho originality a profuturity; zavoláme-li "svěrázný", echo řekne "jen blázní". Goethe, tento pouhý mistr: doma jsoucí: dobrý, starý obyvatel, ale ne obyvatel byl v hluboce málo originální a ne dost blázen; naproti tomu popatřme na Rousseaua, Beethovena, Schopenhauera, Poesa, Boudelaires, Th. A. Hoffmanna, Crabbeho, Dostojevského, Shakespeara, o kterémžto řekl Goethe: "Kladou-li mne pánové XY na roveň p. Tiecka, je to totéž, jako já bych kladl sebe na roveň Shakespearovi --- Shakesp. je "vyšší natura" než já." Klasická vyrovnanost

bývá jen chozením po vyrovnaných, vyšlapaných cestách, jak často jen stádem skotu, jak případ Goetheho zhusta nasvětšuje. Nic není škodlivějšího, než aplikovat na své stavy pořádku, slabosti, nemoci hodnoty zralosti, síly, zdraví, neboť nic není pro vyšší lidi - na nichž jedině záleží -, svadnějším, nic nežádá se jím bezectnějším, než pasivní vydávání se na pospas, bídné prozatímni protloukání se atd. Co užškodilo mi nejvíce v životě? že odevždy aplikoval jsem na nutná svoje tápání v noci a v lese maximy síly, platné jen pro chůzi po vyšlapaných, denních a širokých cestách; ale i na "praktické", materiální věci smí člověk jako já použít maxim. energie jen nanejvýš opatrně: jen v systémech těchto jen svých už satelitů vzbudily extravagantní skoky, bloudění, tančení, perturbace mého vnitřního slunce kapitální perturbace.... Po léta bylo mým heslem ad ex: "slovo" nemožnost" mělo by vyškrtnuto být ze slovníku." Bonap. Jaké nízkosti tanuly mu, praktickému dobytčáku, při tom asi na mysli? Pravda: Uminim-li si, že musím vypátrat zevrubnou adresu nějaké pařížské firmy, zcela jistě nutně cíle toho dosáhnou při patřičné energii v neabsurdní lhůtě; něco však jiného jest, řeknu-li si: "ve svém 11 roku, když poprvé četl jsem o Platonových ideích, bleskla mně hlavou idea pojmu toho tak jasná a krásná, jaká nikdy již od té chvíle! nuže a teď ohci, teď musím během dvou minut vyvolat ji nebo znáti ji opět: neboť vále všechno zmáže." -- Ale ovšem páloží to v podstatě absolutně komandující vále, k mému věnu takovéto věčné, absolutní snaha po neomezené síle... Není zbyti a nutno po této strašné cestě dojit až na konec... nekonečná je fragilita mých dětství, paradoxnost jejich dospění, --- zář konečných plodů. Člověk-Báh a posléze čirý Báh. Lidstvo stvořilo si ideu "Boha". Já stvořím jej samého. Jen hustý kouř nad zapálenou hranicí bylo dosavadní lidstvo: já jsem první jeho zabarvení od stědného dosud plamene; zminěný manžel a bratr Zlatinky, Dios, je - ovšem mnohem víc v mé hlavě než dosud na papíře -, první mocné jeho vyšechnutí - první stupeň člověka - Boha; ale zmizí posléze všechny kouř - lidskost a zůstane jen čistý plamen - -. Čistě-li se něco zcela nového, chromného a chromujícího v lidstvu, nemůže to mít

počátky jiné, než jaké ve mně se odehrávají.... Jako mnozí velcí lidé -
 být platívají za nejvyšší: Jsou skrzskrz minulost, tak já jsem skrz-
 skrz budoucnost, profuturista, skrzskrz dítě; ani na okamžik neopouští
 mě od 20 roku vědomí, že nesu celou budoucnost lidstva na sobě... Ale
 ještě tisíce mých příštích existencí se ztřaskotají, než stane se ze mne
 Bůh, a kolik než čirý Deus... Člověk jako Bůh nemůže obejmout jiný
 světový názor, než ten, který člověka nejvýše povznáší. Příchod egosolismu
 je nutností psychologickou, afektovou, je kategorickým postulátem velmi
 vysoko vystoupivší vůle. Je sice můj absolutní egosolismus, t.j. učení,
 že mimo mé vědomí naprosto nic neexistuje, nejpravděpodobnější, nejproka-
 zitelnější, nejstřízlivější, nejfaktičtější, - jen na daném spočívající, nej-
 vědětější ze všech possibilit, - ale k čertu s tím vším. :Co bude platit
 za pravdu lidstvu po milionech let, jednotlivci hned po exilium?
 největší pravděpodobnost dneška jest asi "pravdy" právě nejvíce vzdále-
 na. Ne. Nejedná se o to, co je nejpravdivější, ale o to, co nejgrandioznější,
 nemáme-li být "pravdivý", budme aspoň co nejsmělejší a nejgrandiozněj-
 ší. Ne ze spekulativních investigací: z potřeb srdce a vůle zrodily se
 všechny možné duševní proudy v lidstvu. Již vystrkuje hrůzný rak radikál-
 ního egosolismu kolékol nad obzor černé své rohy... Snad dočkáte se
 ještě prvních zahřmění....

Já jen vzhledem k lidem, "kteří v kultuře něco znamenají"; jen kdyby
 ta kultura něco znamenala. Snad žije na zemi několik set lidí, rovných
 mně, moudřejších mě, - že mlčí o sobě lépe než já.

Slabých ovšem as: budou to nejprve nesmělé pokusy ukázat, že egosolismus
 není tak absurdní, jak se lže zdá, spojené s bídným zřekáním se vši
 egosolistní praxe; po stoletích snad teprve přijde blek: někdo, kdo
 půjde až na konec této hrůzně čarovné cesty, jako já, blek z čistého
 nebe/vidě předešlý dopis o 13. srpnu 1909/ já, jenž- "jsem první zábřesk
 Nesmírného Bůh, ale zároveň jeho poledne. Dest. Hleď tam na Východ: -Hro-
 bové tiše, nehmotné ční tam, slabý, studený, seinalý, strašidelný úsvit.

kdo řekl by, že z něho bude - slunce? Jak male a paradoxně počíná chromné, neživotné život, přišerně den. "Dr. Volný. Zarachoti ty hromečky, jen se sprašivělé lidstvo počne, se splachováním se sebe křesťanské špiny... Resultantou mého vývoje že je křesťanství, messieurs? Já, absolutní Egoista, křesťanem, božím psem? Abyš do smrti jen dikobrazy sral. Proč to medle myslíš? S kým sdílíš? - Že oháním se často Brahmou? To je jako byste řekli: "jsi lupič, ergo náležíš k tlupě Wasiňského." Mr. Báh existuje mně prostě proto, že existuje v payše idea "nejvyššího", "zavržení", aboutissementu, "celku" atd. Ničeho není mimo duševních stavů, ergo je už tato idea Bohem; vládne psychickou mašinerií, ergo vládne Báh světem; všechny myšlenky jsou bestioly, svět, vále velká bestia: ergo je Báh ~~existující~~ sive svět sive psyché "individuální" bestia... Ostatně je můj Deus zvláštní pán, jakého by se nerozpakoval ani Nietzsche akceptovat, kdyby byl, otrok, v mládí svém místo omezené hellenské veteše, moderním neřestem Wagnerovi, Dru. Rešovi věnoval se myšlení o základech filosofie, chci říci, kdyby byl dospěl k egocismu. Podstatou křesťanství je mně nádherně vyvinutá otrockost a psovskost na celé linii, třeba mas-kovaná "láskou", - toute kurioziti, ludibriositi, efflorescenci egoismu - -. Dokažte, monsieur, třeba na základě dopisu tohoto, že oproti mému publikovanému spisu má otrockost a psovskost stoupily, je vous pris. Ale vy nejste spokojen s toute formulací: tedy: najděte mně v něm jediné křesťanské místo, mohl byste leda uvést pár veršů azzurně fosforeskujících nymf nad Pietram; ale je vous prie de nouveau, copak jsem já fosforeskující nymfa?... Je sice pravda, že tomu, co se tam o lásce povídá, já sám v jistém smyslu věřím; ale když vy jste nezapař ještě do vnitřností ludibrimonismu, v něm najdete vše, vše. Všechny filosofie byly dosud jednotrané, jen můj ludibrimonismus je všeobjímající. - Aneb určitěji: najděte mně v listu tomto jedinou větu, nasvětčující křesťanské pokoře. Co se této týče, vyznám se, že Březina, ce mauvais seducteur, dostal mě kdysi k tomu, že začínal jsem na ni pohlížet s větším respektem, než jsem měl dříve ve zvyku. Zbabělost byla to a sebeodhození. Pokora před nesmírností Boha,

scil před mou "latentní velikostí", mou "Přistivní Vůli" a jak zní ostatní mé termíny, jimiž označuju mé Já na rozdíl mého Já, - je nesmysl; pokora před sebou je směšnost jako "soucit k sobě" mravnost vůči sobě, i "causa sui", je fakticky jen nejvyšší pýchou... A ostatně je Má velikost vše asquivoční... Neboť celý tento "vesmír" redukovatelný je i na mé psychické schema. Má doktrina totiž jest: nejen prostor: i "smyslové vědy", hmotu tvořím si dle svých apriorních mentálních forem a norem; na základě určitého množství hmoty, kterou v daný okamžik "percipuju", sám si vykouzluju, vytvořuju, per projectionem et coniecturas dle a priori ve mně jsoucích zákonů hmotu kol ní a za ní ležící, v prostoru i času; na př. z celkového obrazu hvězdného nebe, pouhému oku viditelného, tvoří si mens přisně a kausálně a apriorně sama obraz určitých mlhovin v teleskopu, a tvořila by si tak sama, kdyby se jí podaly možnosti, nové a nová hvězdná nebe, in infinitivum, lehounce, hravě, samozřejmě, - vše jen jedna forma na dně. Vesmír jasně jest jen dílo mých suchých psychických konjunktur, šablon, schema, a jeho ohromnost redukovatelná na ohromnost mystifikace, - zcela ve smyslu ludibrionismu, česky Volnosti scil. Boha... doktrina ta je mnou, též odbytím hlavní námitky proti egosolismu, znějící: Můj malý subjekt je neschopen tento nekonečně, mimo něj: jeho vůli a jeho asociace asociaci samostatně se rozvíjející vesmír sám ze sebe produkovat. - Vše-čí-li Březina své nejlepši okamžiky "mystické poslušnosti", Já svému: Volo, quia volo. Nedostoupil jsem tak vysoko jako on - ale to mne nevyvrací. On má pod sebou dvě tisíciletí, - všichni křesťanští světci slétali s ním jako máry k jeho oknům svítícím do noci, a nápomocní byli ohavnému tomu čarodějníkovi v jeho kouzlech. Ale koho má pod sebou, koho za sebou absolutní egocentista?... Žádný přítelíček za mnou, věčně žádný přede mnou. Ani jediný okamžik můj to nikdy nezatížilo. Jsem tvrdý a chladný jako ocel. Vše se změní. Mé hvězdy stoupají, jako vaše klesají. Ukáže se, měla-li pravdu má volnost, největší, jaká kdy v lidstvu dosažena, či vaše otročkosť vy pozemští krtkové a nebeští psi, až tento 5. akt, jako končí na papíru, skončen bude ve skutečnosti.

Napsal jsem Vám toho dost. Též proto, že podobný list posílám
Vám naposled. Co si asi o mně myslíte, že i tento odhodlal jsem se na-
psat?... Mělo to své dobré důvody. Na př.: Dost jsem vám toho o sobě
napovídal, - a přece nebylo to vlastně nic, - i tento list je velmi
málo -, byl jsem vždy příliš všeobecný, nevyvětlil jsem bližší, utvořil
jste si o mně znetvořený obraz, - a to mne zlobilo; dnes bylo mým úmys-
lem trochu jej korigovat a prohloubit. Atď.....- Různé nedbalosti
dopisu tohoto omluvte bolestí zubu, která mne po značnou část doby, co
jsem jej psal, okupovala neméně, než on sám, - a jiným vyrušováním. - Kdy-
byste snad list ten někde posílal, prosil bych, - třeba sám tak neučiním -
abyste jej rekomandoval: považte, že podepsán je plným jménem. A zavě-
šte se mně, nebudete-li se v příštím svém psaní o něm vůbec zmiňovat.

Děkuju za listy, které jsem dnes obdržel. Přijměte upřímnou sou-
strast k své robotě. To s těmi právy nemyslíte jistě vážně. Pán Bůh sám
musil by Vás potrestat za takové svinaké hospodářství. Jaké a kdy budou
formality, co Vám na technice zbývájí? A jaký je Váš duševní stav? Co
dělá Váš litterární métier? ...Navštívíte Březinu? ...Mohl byste mně
sdělit, kdo jsou ten Ota a Vilík a j. z chal. "Vltavy" -? Po případě ještě
jiné osobní zajímavosti o této knize? Ale nespěchejte s odpovědí, mně
věde se dobře, neboť jsem se vším hotov. Moji domácí Vám gratulují a těší
se na Vás. - Sal.

Horoušánky 20. V. 1914.

Ladislav Klíma.